

KIM FABER
JANNI PEDERSEN

THRILLER

PEKELNÉ
LÉTO

PEKELNÉ LÉTO

Copyright © Kim Faber & Janni Pedersen og JP/Politikens Hus A/S
in agreement with Politiken Literary Agency 2020

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Koutecká, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2825-1 (pdf)

PEKELNÉ LÉTO

KIM **FABER**
JANNI **PEDERSEN**

VENDETA

*Je mnohem bezpečnější
být obávaný, než milovaný.*

NICCOLÒ MACHIAVELLI

31. ČERVENCE

1. KAPITOLA

Na to, že má v hlavě dvě střelné rány, vypadá muž ležící na cestičce překvapivě dobře.

Prudká noční bouřka smyla krev z ran do hnědého šterku. Jedna rána se skví přímo uprostřed čela, jen pár centimetrů nad kořenem nosu, a k nerozeznání se podobá rumělkovému bindi hinduistických žen. Druhá rána se nachází na pravém spánku ve výšce očí, které jsou pootevřené, vyhaslé a podlité krví.

Mrtvý leží na zádech, jedna ruka spočívá na bránici, druhá bezvládně leží na šterku a s tělem svírá úhel asi třiceti stupňů. Pravá noha je natažená, zato levá je nepřírozeně ohnutá v koleni. Musel se sesypat jako domeček z karet, pomyslí si policejní komisař Martin Junckersen.

Ve šterku nejsou patrné žádné stopy po tažení těla. Možná je mezitím spláchl déšť, takže ho čistě hypoteticky mohli zabít na jiném místě a pak ho donést na cestičku. Ale aranžoval by se někdo s nohou do tak podivné pozice? Kdepak, muž leží tam, kam se sesunul. Zavraždili ho tady, uzavře Juncker.

Pokud tedy nespáchal sebevraždu. Ale nikde tu není vidět žádná zbraň. Samozřejmě může ležet pod tělem. Nebo ji někdo mohl vzít poté, co se muž sám zastřelil. To už totiž v jednom případě před mnoha lety zažil. Že se jedná o sebevraždu a že zbraň pak někdo ukradl, mohli tenkrát Juncker a kolegové konstatovat jen díky tomu, že se na ruce mrtvého našly povýpalové zplodiny.

Navíc jsou střelné rány dvě. I když je samozřejmě teoreticky možné, aby sebevrahova první rána nebyla smrtelná, a on se

musel střílet ještě jednou, je to ale mírně řečeno dost nepravděpodobný scénář.

Je teprve čtvrt na devět a noční chládek je už ta tam. Teplota se dávno přehoupla přes dvacítku a pouhé tři čtvrtě hodiny po ranní sprše tvoří potůčky potu na Junckerových zádech říční deltu a na košili i spodním prádle zanechávají tmavé skvrny. To, že má tělo hermeticky uzavřené do bílého overalu z umělé hmoty, situaci akorát zhoršuje.

Žaludek mu vztekle vrčí jako rozmazlený mopslík. Vzdychne, párkrát polkne, aby přemohl lehkou nevolnost z krabicového vína, která se zvolna stala jeho pravidelným ranním společníkem.

Tři metry široká štěrková cesta přetíná v celé šíři park U Řičky, jedinou větší zelenou plochu v celém Sandstedu. Obyvatelé provinčního městečka ležícího na jihovýchodním Sjællandu neřeknou parku jinak než Keříčky, protože tu v křoví často probíhá čilá aktivita. Před pětáctyřiceti lety tu Junckera jeho první holka zasvětila do tajů francouzského líbání a on si doteď pamatuje čerstvou nasládlou chuť dívčích rtů a nepříjemný pocit, když se urputně snažila probojovat přes jeho zatáté zuby. A opět tady, jen o měsíc později, stejná přítelkyně – o světelné roky zkušenější než on – k Junckerově zděšení zručně zpracovala jeho mocně ztopořený úd až k velmi rychlému a prudkému vyvrcholení.

Opodál mluví dva uniformovaní strážníci s místním zahradníkem, který zavražděného našel. Juncker by si ze všeho nejradši zalezl do stínu pod korunami vzrostlých buků a kaštanů, ale dřepne si do trávy a znovu si prohlédne mrtvolu.

Na pohled se obě střelné rány zdají malé, skoro až nevinné. Soudní lékař Gösta Valentin Markman, který je zrovna na cestě autem z Kodaně do Sandstedu, kdysi Junckerovi vysvětlil, že průměr střelné rány je díky pružnosti kůže téměř vždy o trochu menší než samotná střela. Juncker se nakloní a zkoumá střelné poranění na čele oběti. Odhadne, že půjde o ráži .22, každopádně to bude něco menšího. Oběť leží obličejem nahoru a pokud si dobře všiml, pod hlavou se nerozlila krvavá kaluž, což by naznačovalo, že

střela nevyletěla ven. Nevyletěla ani po střele do spánku, takže obě musely uvíznout v lebce. To vypadá na střelivo s nízkou rychlostí.

Vrah by mohl být členem střeleckého klubu, uvažuje Juncker. Většina sportovních zbraní má právě ráži .22, také se jim říká salónní zbraně – a v klubech se používá střelivo s nižší účinností. Je to docela možné a ve městě se dokonce i jeden poměrně velký klub nachází. Ale na druhou stranu... může jít i o profesionální práci. Práci nějakého minimalisty. Někoho, kdo zastává názor, že méně je více.

Juncker se zvedne, zasténá, když mu devětapadesát let starými, poměrně opotřeбенými kolenními klouby projede bolest. Měl by zajít k lékaři nechat si kolena vyšetřit. Měl by si toho nechat prohlédnout víc. Kupříkladu prostatu. Dočetl se ale, že prostata se skoro vždy vyšetřuje přes konečník. A při představě, jak mu doktor strká prst do zadku... Tak na to tedy moc spěchat nebude.

Ale co takové jaterní testy? Tam stačí odběr krve. No, brzo. Snad. Odsune myšlenky na svou zchátralost stranou.

U vchodu do parku zvedne nějaká žena červeno-bílou policejní pásku, sehne se a podleze ji. Juncker se při pohledu na Nabíhu Chálíd rázující si to rozhodně přes trávník podél šterkové cestičky bezděčně usměje. Dvaatřicetiletá policejní asistentka se nese vzpřímeně, hlavu vysoko zvednutou, husté černé vlasy stažené do ohonu se jí pohupují. Nabíha trvá na tom, že má v pasu zaznamenanou výšku sto šedesát sedm centimetrů, ale Juncker ji podezřívá, že se při měření natáhla, co nejvíc to šlo, a že ve skutečnosti měří sto šedesát čtyři, což kdysi bývala minimální výška pro přijetí do dánského policejního sboru, a ani o centimetr víc. Nabíha pozdraví oba strážníky. Jeden jí podá bílý overal a plastové návleky na nohy. Oblékne se do ochranného oděvu a pokračuje směrem k Junckerovi a tělu. Zblízka Juncker vidí, jak z jejích temných očí srší nadšení, které se ani trochu nesnaží skrýt.

Ještě před několika měsíci tvořili Nabíha a Juncker osazenstvo městské policejní stanice v Sandstedu. Služebna byla zřízena minulý rok především proto, aby se vypořádala s problémy

s azylovým centrem pro nezletilé uprchlíky bez doprovodu, které leželo kousek za městem. Přisun uprchlíků ale znatelně klesl, takže centrum bylo v dubnu uzavřeno.

A když policii po předvánočním teroristickém útoku v Kodani docházely finance, rozhodli se služebnu v Sandstedu uzavřít a Junckera a Nabíhu převeleli na oddělení násilných trestných činů na policejní stanici v Næstvedu.

Nabíha sice Junckerovi asistovala při vyšetřování dvojité vraždy manželského páru v Sandstedu, který, jak se později ukázalo, měl spojitost s teroristickým útokem, ale tento případ měl být první vraždou, již se ujme jako vyšetřovatelka.

„Dobré ráno,“ pozdraví Nabíha s širokým úsměvem.

Juncker zabručí něco, co by se s trochou dobré vůle dalo vyložit jako „Brejtro“.

„Takže,“ ozve se Nabíha a plná očekávání si promne ruce. „Copak to tu máme?“ Vykročí směrem k tělu.

„Pr. Stůj...“ Juncker jí položí ruku na rameno.

„Klídek. Fakt jsem neměla v úmyslu nakráčēt až k němu. Nejsm snad úplně blbá.“ Zlostně na něho pohlédne a Juncker se už poněkolíkáté podiví, jak snadno se Nabíha dokáže ve vteřině rozčilit a pak zase uklidnit.

„Fajn,“ ozve se Juncker.

Nabíha se mírně rozkročí a se založenýma rukama si prohlíží mrtvolu. Muž je oblečený do běžových lněných kalhot a černého trička s límečkem, přes ramena má přehozený černý svetřík s rukávy volně složenýma na hrudníku. Na bosých nohou se mu vyjímají mokasíny. Přestože je pravděpodobně mrtvý už několik hodin, sytý, oříškově hnědý odstín pleti naznačuje, že už řadu let značnou část zimních měsíců tráví v mnohem jižnějších zeměpisných šířkách, než ve kterých se nachází Sandsted. Husté, ocelově šedé vlasy má polodlouhé, jaké mívají umělci, a sčesané dozadu.

„Zachovalý model,“ ucedí Nabíha. „Smrdí prachama.“ Pohlédne na Junckera. „Asi bychom ho měli ze všeho nejdřív identifikovat, ne?“

Juncker si hřbetem ruky otře pot z čela, rozepne si overal a vytáhne mobil. Půl deváté. Technici a Markman tu budou za půl hodiny, možná za tři čtvrtě.

„Tím se nemusíme zdržovat,“ usoudí Juncker.

„Jak to?“ Nabíha se zamračí.

„Protože...“ Juncker vrátí mobil zpátky do kapsy, „já vím, kdo to je.“

2. KAPITOLA

Stal se z toho takový rituál. Taková malá hra. Pravým ukazovákem přejeđe po ostří nepochopitelně drahého a stejně tak ostrého japonského nože santoku. Opatrně. Stačí tak malinko, pomyslí si a otřese se. Jen maličko přitlačit a ostří nože se propracuje nejprve pokožkou, pak škárou a podkožní tkání, až narazí na svaly a cévy, a nakonec se dostane až na kost.

Odloží nůž na stůl, ze spíže vytáhne zavařovací sklenice a sáčky a položí je na stůl vedle nože. Vysype několik hrstí mandlí na prkénko, vezme nůž a začne je sekat – metodicky, důkladně, zleva doprava a zase nazpátek.

Policejní komisařka Signe Kristiansenová, vedoucí jedné ze sekcí oddělení násilných trestných činů kodaňské policie, vlastně nikdy nepochopila smysl domácího müsli. Nasekat fíky, rozinky, brusinky a mandle, pak to všechno opéct na pánvi na másle spolu s ovesnými vločkami a medem... když police v místním supermarketu pod tíhou kvalitního müsli a granoly přímo praskají.

Smysl to nedává. Ale přesto...

Každé ráno se vzbudí kolem čtvrté a je úplně jedno, v kolik šla spát. Děje se tak od onoho lednového dne v lese u Sandstedu. Od toho dne, kdy jí život zachránil člověk, kterého bytostně nenávidí.

Nejdřív jen tak polehávala a civěla do tmy vedle svého muže, který vždycky spí jako špalek, a pokoušela se zase usnout. Ale myšlenky se jí nepřestávaly hemžit v hlavě jako mravenci na pochodu, takže si navykla vstát, jakmile se probudila. Nejprve se pokoušela číst si v obývacím pokoji knihu, ale nešlo to, protože se

nedokázala soustředit. Tak začala připravovat jídlo. Kromě müsli taky pesto, salsu, čatní a marmeládu. Zrovna ona, která se nikdy předtím o domácí práce nijak zvlášť nestarala. Devět z deseti večeri vařil Niels a chuchvalců prachu si pokaždé všimla, až když se po podlaze válely jako stepní běžci po texaské prérii.

Ale dělat něco rukama jí pomáhá. Tiší to kravál v hlavě. A pak si také namlouvá, že by vši tou mimořádnou péčí mohla rodině aspoň částečně vynahradiť to, co jim za dobu, kdy dělá na oddělení násilných činů, dluží.

Pracuje metodicky a soustředěně kromě přestávek, kdy si u jídelního stolu užívá klid v domě. Dokud nezaslechne hluk z ložnice a šouravé kroky na chodbě. Ani se nemusí koukat na hodiny. Niels vstává vždycky přesně v půl sedmé a ona už má tou dobou připravenou kávu ve french pressu.

„Dobré ráno,“ pozdraví Nielse medovým hlasem.

„Dobré ráno,“ odpoví Niels nezúčastněně, posadí se a vezme si noviny, které si vyzvedl z poštovní schránky.

Kdysi se při přání dobrého jitra vždycky políbili, ale tenhle zvyk už okoral a nahradil ho přátelský úsměv, v mnoho případech už ani to ne.

Ve tři čtvrtě vzbudí Signe dvanáctiletého Lasseho a čtrnáctiletou Anne, která zrovna prochází těžkou pubertou. Celá rodina snídává společně a skoro vždy v tichosti. Stejně tak i dneska ráno. Dokud si Signe neodkašle. „Co kdybychom všichni zašli...“

Niels vykoukne zpoza novin a děti vzhlednou od svých mobilů.

„Co kdybychom si večer zašli společně na večeri? Nemáte chuť?“

Okolo stolu se šíří lehký údiv. Děti pohlédnou na svého otce.

„A... to budeme něco slavit?“

„Ne. Ale dodělávám ten případ, co mě už nějakou dobu zaměstnával...“

„Celé prázdniny,“ přeruší ji Niels.

„No to sice jo... ale není to přece tak, že bych radši byla v práci než s vámi na prázdninách. Nemůžu snad za to, že si nějaký

násilník umane zabít svou oběť zrovna na konci června, nebo jo?“
Signe se zhluboka nadechne. „Prostě jsem si říkala, že by to mohlo být fajn. Už dávno jsme nic nepodnikli společně.“

Jestli teď přijde s nějakou kousavou poznámkou, tak ho prašším, pomyslí si Signe.

Niels složí noviny.

„Proč ne,“ utrousí a zvedne se.

Signe se na něho usměje.

„A můžeme jen doufat, že...“ Niels větu nedokončí.

Signe už otvírá ústa, ale ovládne se a otočí se zády, aby neviděl, že se naštvála.

Ve tři čtvrtě na osm odejdou děti do školy a Niels vyrazí do práce. Signe trvá na tom, že mu dá pusku, kterou jí Niels trochu roztržitě a skoro přátelsky oplatí.

Signe vejde do své kanceláře, kabelu mrskne naštvane na podlahu vedle pracovního stolu a zanařádá na ranní provoz. Dostat se z domova ve Vanløse do práce na Teglholmen jí před pěti roky netrvalo ani poloviční dobu. Zavře za sebou dveře, nemá chuť vybavovat se o ničem s kolegy, kteří jí neváhají nakouknout do kanceláře jen proto, aby jí popřáli dobré ráno. Signe sdílí kancelář s vedoucími dalších dvou sekcí oddělení vražd, ti ale zatím ještě nedorazili. Posadí se ke stolu a zírá do prázdna.

Proč to nakonec vždycky dopadne takhle? Pokaždé, když se snaží být vstřícná a chce zalepit rány na jejich vztahu s Nielsem, Niels jí akorát nasadí psí hlavu. Ano, pracuje přespříliš. A ano, často je nucená něco domluveného odvolat, leckdy musí Niels s dětmi vyrazit bez ní. Ale co taky očekávat od vedoucí na oddělení vražd? Snad si vážně nemyslí, že se lidi začnou zabíjet jen od pondělí do pátku mezi osmou ranní a čtvrtou odpolední, aby mohla vyšetřovat pouze přes den a měla normálnější pracovní dobu?

Signe zapne počítač a otevře desky ležící na pracovním stole. V počítači najde dokument nazvaný „Zpráva“ a otevře ho.

Jedné červnové noci se v nočním baru v centru Kodaně setkal čtyřiatřicetiletý muž s osmadvacetiletou ženou. Tancovali spolu a v nestřeženém okamžiku jí muž do drinku vmíchal pořádnou dávku ketaminu. Když pak o chvíli později málem usnula na baru, vysvětlil barovému personálu, že přítelkyně má cukrovku a potřebuje inzulín, načež ji odtáhl pryč. Během putování kodaňskými ulicemi ženu v bezvědomí několikrát znásilnil – u několika případů byli dokonce svědci, kteří ovšem nijak nezasáhli – a brutální turné skončilo v přístavu, kde ji muž vhodil do vody.

Každopádně aspoň podle Signe.

Ženino tělo našla týden nato skupinka skautů u pevnosti Middelgrund, poměrně daleko od hráze u Královské knihovny, kde se našla její náušnice. Proto Signe s kolegy předpokládali, že ji do moře vhodil právě tam.

Pitva prokázala, že tou dobou ještě žila. Jinými slovy se utopila. Dále pitva prokázala, že oběť měla masivní zranění pochvy i konečnicku a že se v jejím těle nacházelo množství ketaminu, které by dokázalo uspat i středně velkého koně, k čemuž také látka byla původně určena. I přestože tělo několik dní leželo ve vodě, technická analýza na něm odhalila stopy DNA, které se navíc shodovaly s DNA z nevyřešených případů starých dva a tři roky.

Policie zveřejnila rozmazanou fotografii z bezpečnostních kamer v nočním baru. Zachycovala muže, o němž se předpokládalo, že ženu odvedl. Ozvalo se více lidí a všichni poznali čtyřicátníka, který bydlel s manželkou v řadovém domku v Rødovre.

Při rozhodnutí o vzetí do vazby muž přiznal sex jak s utonulou ženou, tak i se ženami z druhých dvou případů, ale vysvětlil, že se ve všech třech případech jednalo o sex dobrovolný, bez ohledu na to, že k prvním dvěma případům došlo na Assistentenském hřbitově a v Ørstedově parku. Dále tvrdil, že když utonulou opustil na nábřeží, ještě žila.

Znásilnění končí vraždou jen velmi zřídka, a stejně tak zřídka se případem zabývá více oddělení najednou – oddělení vražd a mravnostní. Tak proč se to muselo stát právě, když měla službu

ona? pomyslí si Signe. Ne že by případ byl náročnější než jiné vraždy, na kterých normálně pracuje. V únoru byl ale na vedoucího mravnostního oddělení povýšen zrovna Troels Mikkelsen – muž, který ji skoro před třemi roky po vánočním večírku znásilnil. Muž, k němuž po většinu času pociťuje intenzivní nenávisť a který je hlavním důvodem, proč její manželství s Nielsem troškotá. A Niels o tom nemá ani páru.

Když se o povýšení Troelse Mikkelsena dozvěděla, připadalo jí to jako čirá nespravedlnost. Ten pocit ještě umocňovala skutečnost, se kterou se sotva pomalu začínala vyrovnávat, totiž že to byl on, kdo jí na začátku ledna při honu na dva teroristy zachránil život.

Přesně za to mu vděčí, tý svini. Za nic menšího než za svůj život.

Ale jako by to nestačilo. Ke svému obrovskému zoufalství musela po třech měsících úzké spolupráce navíc ještě uznat, co už vlastně dávno tušila: že se jedná o mimořádně schopného vyšetřovatele. A že je vlastně... ano, okouzující. A že se mu už několikrát povedlo překonat zeď nenávisť, kterou mezi nimi vystavěla, a v děsivých záblescích jí připomenout, proč s ním tenkrát oné prosincové noci před skoro třemi roky odešla do hotelového pokoje na Vesterbro.

Naštěstí už to bude mít brzo za sebou. Zítřka při setkání se státní zástupkyní a s Troelsem Mikkelsenem odevzdá zprávu a tím pro ni případ skončí.

Zrovna uloží dokument, když někdo rozrazí dveře od její kanceláře, a i v tom zlomku vteřiny, než se postava zmaterializuje, ihned ví, o koho se jedná. Na oddělení je totiž jen jeden člověk, který nikdy neklepe, její nejvyšší nadřízený Erik Merlin.

„Na Nørrebro se střílelo,“ oznámí jí. „Na náměstí Den Røde Plads. Zatím to vypadá na jednoho mrtvého a jednoho těžce zraněného.“

„Tak jo. Jedu tam,“ vyhrkne Signe bez rozmyšlení. I když nesnáší případy pouličních gangů. Nikdo nic neviděl, nikdo

nechce mluvit s policií, je naprosto nemožné provést i jen běžné vyšetřování.

Ale úplně nejhorší je, že za chvíli bude muset Nielsovi poslat zprávu, že ruší jejich večerní program.

3. KAPITOLA

Dům se nachází v jedné z nejstarších vilových čtvrtí Sandstedu. Vila je postavená ve stylu, který si Juncker sám pro sebe pojmenoval jako funkcionalismus na steroidech. Dvě mohutná patra, čisté, až sterilní linie, a obrovská okna. Monstrózně předimenzovaná stavba vzhledem k tomu, že plochu čtyři sta metrů čtverečních obývají pouze dva lidé.

Žena, která otevře jednoduché tmavomodré vchodové dveře s nerezovou klikou, je vysoká a štíhlá. Chladná platinová blond. Rozespalá. A stejně stará jako Juncker. Pokud si pamatuje, narozeniny slaví o měsíc později než on. Je bosa a na sobě má růžový župánek – druh oděvu, který Juncker zřejmě naposledy viděl na své matce, která o dopoledních v podobném chodívala.

Vera Stephansenová je manželka Ragnera Stephansena, bývalého společníka Junckerova otce v advokátní firmě. Vypadá podstatně mladší, než kolik jí je ve skutečnosti, a pořád připomíná oblíbené blondýny Alfreda Hitchcocka – směsici Kim Novakové, Tippi Hedrenové a Grace Kellyové. Chvilí nevěřičně hledí na muže před sebou.

„Martine? Junckere?“ pronese udiveným a rozespalým hlasem, ve kterém lze ale postřehnout i známku radosti. Každopádně si to Juncker namlouvá. Zrak jí sjede na náramkové hodinky visící na silném zlatém řetězu okolo štíhlého zápěstí. „To je ale... překvapení. Promiň, vytáhl jsi mě z postele.“ Žena se usměje. „Copak pro tebe můžu udělat? Pojď dál.“

Juncker vejde do předsíně. Nebo spíš do haly, což lépe vystihuje prostor, jehož strop se ve výšce sedmi osmi metrů rozpíná přes dvě podlaží domu. Široké schodiště vede do patra s velkým počtem ložnic a skoro stejným množstvím koupelen, jak si Juncker pamatuje z předešlých návštěv. Vera udělá několik kroků ke dveřím do obývacího pokoje a Juncker ji následuje, pak se ale žena zarazí a otočí se na něho.

„Vlastně ani nevím, jestli je Ragner doma, nebo jestli už odjel do práce. Máme každý svou ložnici a ráno jsem ho nezaslechla.“

Juncker přikývne. „Můžeme se posadit v obýváku?“ naléhá.

Než stačí sklopit pohled, žena ho zachytí. Pak mu položí ruku na předloktí. Juncker má potíže s tělesným kontaktem s jinými lidmi než se svými nejbližšími a už už ruku stáhne, ale nakonec nutkání odolá. Protože ji přece zná. Nebo spíše znal. Ale to už je strašně dávno.

„Junckere, děje se něco?“ Hlas má hluboký a zastřený. Pustí mu ruku.

„Nemohli bychom do toho obýváku?“ zopakuje.

„Jasně.“ Její bosé nohy se neslyšně pohybují po bílé mramorové podlaze, zatímco Junckerovy gumové podrážky při každém kroku zavrzají. Žena se usadí na černé kožené sedačce, která se nachází poměrně daleko ode dveří u velkého okna s výhledem na moře. Juncker usedne na její druhý konec.

„Proč jsi tu, Junckere? Je to pracovně?“

Juncker pomalu přikývne.

„Stalo se něco Ragnerovi?“

I když je v místnosti klimatizace, Juncker se potí.

„Ano.“ Přinutí se na ni pohlédnout. Je připravený zachytit její reakci, když jí sděluje následující věty: „Je mi to strašně líto, ale musím ti bohužel sdělit, že je mrtvý.“

Žena polkne a stiskne zuby, jak je patrné na jejích čelistech.

„Mrtvý? Jak se to stalo? A kde?“ skoro zašeptá.

„Vypadá to...“ začne a zarazí se. Protože to jsou kecy. Není pochyb, žádné „vypadá to“. „Byl zabitý.“

Žena se zamračí. „Zavražděný?“

Juncker, stejně jako většina policistů, aspoň tedy těch zkušenějších, jen zřídka užívá slova „vražda“ a „zavražděný“. Vražda je z definice úmyslným činem za účelem zabití a je vždy na soudu, aby rozhodl, zda dané zabití je také vraždou. Slova něco znamenají, pomyslí si a pak mu na mysli vytane skutečnost, na niž myslí stále častěji a častěji: Brzo budeš starý. Ne, ty už starý jsi.

„Ano, zabitý,“ odpoví jí.

Vera otočí hlavu a hledí do zahrady. Po tváři jí stéká slza. Otře si ji chvějící se rukou. Pokud to hraje, tak je to neuvěřitelný výkon. Vera Stephansenová se umí ovládat a Junckera by vlastně překvapilo, kdyby propukla v pláč.

„Kde je?“

„Našli jsme ho dneska ráno. V Keří... V parku.“

„V parku? Proč... co tam dělal?“

Juncker pokrčí rameny.

„Doufal jsem, že mi to pomůžeš vysvětlit.“

Vera zavrtí hlavou.

„Nemám tušení.“ Zoufale na něj pohlédne, teď už jí stéká po tváři slz povícero. Ale stále ještě se projevuje neslyšně. Juncker vstane, v kuchyni najde roli kuchyňských utěrek, jeden útržek jí podá a zase se posadí. Vera si otře oči a vysmrká se.

„Kdy?“

„To ještě nevíme. Vypadá to, že tam ležel přes noc v dešti, takže se to možná stalo včera večer nebo v noci. Nevíme to přesně. Až ho prohlédnou soudní lékař a technici... už jsou na cestě.“

„Jak byl...?“

„Zastřelený.“

„Kde? Jako kam... myslím...“ Zarazí se.

Juncker se bleskově zamyslí. „Byl střelený do hlavy,“ řekne nakonec. „Dvakrát.“

„Je tedy... vypadá to...?“

„Vlastně ne. Mohlo by to být horší. Mnohem horší.“

Vera vstane a jde k oknu. Zase si otře slzy. Hledí do zahrady. Zatne pěsti. Povolí je. Znovu zatne. Když se otočí, ramena se jí třesou zadržovaným pláčem. Ale pořád se ovládá.

„Povečeřeli jsme společně. Ragner přišel pozdě... trochu se opozdil, z práce dorazil kolem osmé. Připravila jsem špagety carbonara. Dali jsme si lahev vína napůl. No, spíš jednu a půl lahve. Pak šel do pracovny, musel si něco připravit na dnešek. Měl jít k soudu.“

Vera ztichne a pohrouží se do sebe.

„Bydlí Mads a Louise pořád ještě v Sandstedu?“

„Mads ano. Nedaleko odsud. Louise se přestěhovala s manželem do Klampenborgu. Znáš ho vůbec?“

„Louisina manžela? Nepamatuju se. Nejspíš ne.“ Juncker vstane. „Neměl bych zkusit sehnat Madse?“

„Ne, udělám to sama. Jenom si dojdu pro mobil, mám ho u postele. Omluv mě na chvíli.“

Juncker se rozhlédne po obývacím pokoji. Už je to hodně dávno, co tu byl naposled, ale vypadá to tu stejně, jak si pamatuje. Jako muzeum dánského klasického nábytkářství. Junckerovo povědomí o designu je omezené, ale přesto rozezná dvě nízká křesla Poula Kjærholma v černé kůži a „Vajíčko“ Arne Jacobsena.

Vera už je zpátky a usadí se na sedačce.

„Je na cestě.“

„Řeklas mu...?“

„Ne.“

Čekají mlčky. Jen jednou přeruší Vera ticho a zeptá se ho, kdy se naposledy viděl s Madsem. Juncker si nevzpomene. Hádá, že to bude tak pět let, a zeptá se, kolik Madsovi je. Vera skoro neslyšně odpoví, že osmatřicet.

Minuty ubíhají. Junckerův měchýř už každou chvíli praskne. Musí zaplatit za to, že porušil pravidlo stárnoucího muže číslo dvě: „Neprojdeš kolem vhodného křoví, aniž bys ho použil.“

Měl být chytřejší. Měl se vymočit v parku, teď ale každopádně neexistuje pádný důvod, proč by měl porušit i pravidlo číslo jedna: „Neprojdeš okolo funkčního záchodu, aniž bys ho použil.“

„Promiň, Vero, mohl bych si odskočit?“

„Samozřejmě. Dveře vedle schodiště.“

Juncker hádá, že realitní makléř by místnost s toaletou, do které otevřel dveře, v prodejním materiálu mohl prezentovat jako prostorné sociální zařízení pro hosty. Faktem je, že na tomhle hajzlíku by se dal hrát ping-pong. Pospíší si k designové záchodové míse, rozepne poklopec a zahájí obligátní bilaterální rokování mezi prostatou a mozkem o dočasném otevření hraničního přechodu mezi měchýřem a močovou trubicí, a přitom se podivuje nad paradoxem, že se mu chce močit tak jako nikdy v životě, ale vymáčknout ze sebe byt' jen jednu jedinou kapku ho stojí nadlid-
ské úsilí.

Po minutě se obě strany shodnou na částečném vyprázdnění měchýře. Což probíhá tak pomalu a tak tenkým a oslabeným čůrkem, že na vodní plochu v míse narazí skoro neslyšně a jen ji slabě zčeří. Když proud ustane, Juncker ještě minutku postojí s rukou kolem údu a občas ho mírně oklepe. Nabyl zkušenost, a ne zcela příjemným způsobem, že se občas ještě objeví dozvuk ve formě ne úplně zanedbatelného množství mililitrů moči. Ty by se mu, kdyby teď nepočkal, o chvíli později uvolnily do trenek. Tudíž čeká. A ukáže se, že se mu čekání vyplatí.

Když je zpátky v obývacím pokoji, sedne si na stejné místo. Po necelých pěti minutách zaslechnou, že se otevřely vchodové dveře, a oba vstanou. Muž, který vejde do místnosti, je vysoký, skoro tak vysoký jako on sám.

„Junckere? Co tu děláš...“ Stočí zrak na svou matku. „Mami, stalo se něco? Kde je táta?“

Vera jde ke svému synovi a položí mu ruce na ramena. „Mads, táta je...“ Hlas se jí zlomí. Odkáše si. „Táta je mrtvý.“

Stejně jako Juncker pozoroval Veru, když jí sděloval tu novinu, hlídá nyní i synovu reakci. Mads Stephansen vyvalí oči. Otevře ústa, ale nevydá ani hlásku. Pak několikrát polkne a oči se mu zalijí slzami.

„Mrtvý?“ vyrazí ze sebe nakonec. „Ale jak...?“

Matka ho vezme jemně za loket a odtáhne ho k sedačce. „Sedni si.“

Mads se nechá odvést a usedne těsně vedle matky. Je pečlivě upravený, opálený, má husté tmavé vlasy. Jasně modré oči, velkou bradu s důlkem. Pohledný muž. Oblečený do mírně ošoupaných džín, mátově zeleného trika s límečkem a černého lněného saka.

Vera syna obejmě oběma rukama, položí mu je na stehna a pohlédne na Junckera.

„Tátu zabili. Dvěma střelami. V parku. Nejspíš včera večer nebo v noci. Ještě se to přesně neví,“ sdělí mu Juncker.

Mads se opře a nevěřícně hledí. „Zabili? Jako zavraždili?“

Juncker přikývne.

„Je mi to líto, Mads, ale musím ti položit několik otázek. Pořád ještě pracuješ ve firmě, ne?“

„Jo.“ Otrže si oči. „Jsem juniorní partner.“

„Víš něco o případech, na kterých táta dělal?“

„Na některých jsem spolupracoval.“ Mads vstane. „Musím se napít.“

„Samozřejmě.“

Mads odejde do kuchyně. Když se vrátí, sedne si zase vedle matky a vezme ji za ruku. Naznačí Junckerovi kývnutím, že už zase mohou pokračovat.

„Nemohl někdo v souvislosti s těmi případy, na kterých zrovna děláte, otcovi nějak vyhrožovat? Nebo kanceláři? Nevíš o tom, že by měl nějaké nepřátele?“

„Jak víš, je schopný advokát a je zvyklý případy vyhrávat. A tím si člověk může nadělat... výraz ‚nepřátele‘ je ovšem dost silný. Ale určitě je spousta lidí, kteří ho nemají zrovna v lásce.“

Juncker přikývne. A pomyslí si, že když je člověk k tomu ještě arogantní kretén...

„Ale že by ho někdo nenáviděl tolik, aby ho zabil... to si nedokážu představit.“

„Tak jo. Budeme potřebovat přístup k počítačům některých zaměstnanců, každopádně k otcovu a jeho sekretářky

a pravděpodobně i k dalším. Kromě toho se budeme muset podívat na různé klientské a bankovní účty. Koho máme ohledně toho kontaktovat?“

„Lausta Wildera. Je společník... ale to přeci víš. Vždyť tenkrát vykoupil tvého otce. No ale...“

„Copak?“

„Jedná se o spoustu důvěrných materiálů. K nim vám nemůžeme dát přístup jen tak...“

Juncker ho zastaví pohybem ruky.

„Jestli to bude nutné, seženeme si samozřejmě soudní příkaz.“ Vstane. „Je mi to strašně líto. Stavím se, jakmile budeme vědět něco nového, ale teď už vás nechám o samotě. Cestu ven znám.“

Vera zachytí jeho pohled a pevně na něho hledí. Tak dlouho, až Juncker v břiše ucítí teplé šimrání.

„Junckere?“ Hlas má pořád ještě ochraptělý.

„Ano?“

Vera si přeje drobnou rukou po čele, jako by chtěla něco setřít. Vzpomínku.

„Ne, nic...“

Juncker se vydá ke dveřím. Zastaví se a otočí.

„A abych nezapomněl, Mads, nevolej do kanceláře. Ani nijak nekontaktuj zaměstnance. Ani Wildera.“

„Jasně.“

„A ještě poslední věc. Vero, byla jsi včera večer a v noci doma, že?“

Vera přikývne.

„A ty, Mads?“

„Taky jsem byl doma.“

„Může ti to žena... promiň, zapomněl jsem, jak se jmenuje.“

„Line.“

„No jasně, Line. Může ti to potvrdit?“

„Samozřejmě.“

„Ještě někdo jiný, kdo by ti mohl verifikovat... potvrdit, žes byl doma?“

Mads se zamračí.

„Prosím tě to... jsem... jsme...?“

„Je to jenom rutinní otázka, kterou vám prostě musím položit. Nic víc v tom není. Někdo jiný než Line?“

„Náš syn. Aksel.“

„Kolik mu je?“

„Nedávno oslavil dvanáctiny. Měl dědu moc rád. A ten měl zase moc rád jeho. Opravdu rád. Bude těžké mu říct, že děda je mrtvý.“

„Ne, příjemné to není. Ale děkuji. Ještě se stavím přeptat se na Ragnera, ale teď už vás nechám v klidu.“

Juncker jim pokývne a vyjde z obývacího pokoje. Slyší, jak Mads popotahuje, ale jinak tam panuje ticho. Po těle cítí neklid. Snad nejsi neschopný řešit tenhle případ? Zeptá se sám sebe a zavře za sebou tmavěmodré vchodové dveře.

4. KAPITOLA

„Ježišmarjá, tady je ale vedro.“

Mikkel Grantoft Nielsen vstane a otevře okno. Charlotte Junkersenová sleduje svého mladého šéfa očima. Nebo přesněji: sleduje jeho zadek. Mikkel zasedne zpět k jednacímu stolu. Ten, komu se tam podařilo stůl vtěsnat, prokázal značnou míru kreativity, protože místa v maličkaté redakční místnosti Investigativců novin Morgentidende moc není. Je k prasknutí napěchovaná psacími stoly, kancelářskými židlemi a několika policemi prohýbajícími se pod kroužkovými pořadači. Ani za běžných klimatických podmínek není ovzduší uvnitř zrovna nejpříjemnější. Při takové vlně veder, jaká panují teď, je tam téměř nesnesitelně.

Charlottin stůl přibyl jako poslední. Začátkem jara jí začalo být víc než jasné, že už nemůže dál vést redakci zpravující o dění ve vládě. Odluka od Martina, nezvyk být najednou sama, i když si to tak přála ona, smutek ze ztráty a rozčarování z jeho zrady – to vše ji vyčerpávalo víc, než si dokázala představit. Energie a chuť makat jako blázen čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu, jak se to od politických redaktorů očekává, ji opustila. Příhodilo se to během neuvěřitelně krátké doby a bylo to, jak se zdá, nezvratné. Honit se za novinkami se jí už prostě nechtělo.

„To je mi líto,“ posmutněl šéfredaktor Magnus Thesander, když mu na konci dubna v jeho kanceláři vysvětlila, jak to s ní vypadá. „Byla jsi dobrá, to ale víš sama, ne?“

Charlotte přikývla. Potřebuje změnu a být paní svého času, vysvětlovala mu. Poté, co byla šest let uvázaná na řetězu.

„A co máš v plánu? Kam chceš jít?“ zeptal se.

„K Investigativcům,“ odpověděla.

„Cože? Do pánského klubu?“ Thesander zalapal po dechu.

Nikomu z ostatních pěti členů investigativní skupiny není víc než pětatřicet. Nevyznávají jiného boha než čtvrtou státní moc čili tisk. Když spí, zdají se jim sladké sny o machiavelistických konspiracích, pokud je tedy zrovna neděsí noční můra o zákonu o přístupu k údajům uchovávaným správnými orgány. I přes svůj nízký věk si všichni osvojili rozčarovaný postoj ke světu obecně, především však k politikům, úředníkům a podnikatelům. V očích pětice mladíků jsou příslušníci těchto tří skupin populace v podstatě jen banda neřádů, která nemyslí na nic jiného, než jak si nahrabat – moc nebo peníze, nejčastěji však obojí – a když se ti lumpové zrovna nezabývají tímto, pak podvádějí a klamou těžce pracující novináře.

Kromě toho si jsou členové téhle pětice i navzájem podobní: pečlivě zastřížení a zdravě vyhlížející mladíci s příjemnými obličejí a jasnými pohledy, poměrně uniformně oblečení v džínách, drahých košilích, vždy rozmařile rozepnutých u krku, v černém nebo tmavě modrém saku a vycíděných botách.

Krátce řečeno: mladí muži. Snaživí mladí muži. Navzdory tomu, že noviny Morgentidende mají stanovený cíl, že by se ve všech redakcích i ve vedení mělo usilovat o rovnocenné zastoupení obou pohlaví.

„No.“ Charlotte se usmála. „Do pánského klubu. Přesně tam bych chtěla pracovat.“

„Proč?“

„Protože mám chuť se do případů víc ponořit. A protože si myslím, že mám taky čím přispět.“

Thesander pokyvoval hlavou sem a tam.

„Není pochyb, že na to máš. A máš zkušenosti. Ale jestli myslíš, že tam budeš paní svého času... kluci fakt makaj. Dřou jak mezci. To asi tušíš, ne?“

„Jasně že jo. Ale nejspíš netrčí denně až do uzávěrky na vládě, nebo snad jo? Skoro každý den jsem nakonec zkejsla v práci do

sedmi osmi do večera, často i dýl. Investigativci si přece jenom můžou svobodněji rozhodnout, jak a kdy chtějí pracovat, nemám pravdu?“

„No to určitě můžou.“

Charlotte se zahleděla šéfredaktorovi do očí a pokusila se pohled vydržet. „Tak o co jde? Je to problém?“

„Co? Ne, není.“ Thesander uhnul pohledem, přitom horlivě potřásl hlavou a pro jistotu před sebou ještě zamával rukama. „Ne, vůbec to není problém. Kromě toho, že...“

„Že jsem ženská. A že je mi víc než pětatřicet.“

„Jo... nebo... ne... sakra, samozřejmě, že ne. Vůbec ne.“

Teď už šéfredaktor máchal rukama tak mocně, až se Charlotte obávala, že se vznese ze židle. „Ne, kvůli tomu, že u Investigativců je místo pro pět novinářů...“

Thesander chvilku rozvažoval, jaká slova zvolit. „Samozřejmě nemyslím novinářů jako mužů, ale novinářů...“

„Jako i novinářek.“ Navrhla Charlotte.

„No. Nebo... osob. Ve skupině je místo pro pět osob. Tak to myslím. A další nemůžu prostě jen tak vykouzlit.“

„Tak snad bys přece jen nějaké našel? Nebo budeš muset vykouzlit aspoň pořádný úsměv na vedení,“ odušila a připomněla mu, že když kdysi kývla na nabídku pozice politické redaktorky, bylo to pod podmínkou, že až už se jí tam nebude líbit, bude si moci sama rozhodnout, co bude dělat dál.

„Na to si snad pamatuješ?“

Magnus Thesander přikývl a o několik týdnů později přibyl do už tak přeplněné redakce další psací stůl.

Mikkel Grantoft Nielsen si otře pot z čela, odfrkne jako kuň a rozhlédne se po svých třech kolezích. Je to první redakční porada po prázdninách. Dva redaktori jsou pořád ještě na dovolené.

„Měl jsem ráno takovou malou schůzku s Thesanderem. Takovou zahajovací, než sezóna doopravdy vypukne.“

Zavrnl mu mobil. Pohlédne na displej a zase ho odloží.

„Trochu jsme probírali i naše cíle.“

V místnosti panuje ticho, jen obrovská otravná masařka bzučí jako pilot kamikadze a rozplácne se na zavřeném okně.

„Ty oficiální, nebo ty neoficiální?“ zajímá se Charlotte.

Mikkel se neradostně pousměje. „Co myslíš?“

Charlotte přikývne. „No dobře.“

Oficiálním cílem Investigativců je odhalující žurnalistika té nejvyšší kvality, která jde do hloubky a chrání veřejný zájem. Neoficiální cíl by se dal vyjádřit lakoničtěji: Proboha, tak už toho Cavlinga konečně vyhraje!

Noviny naposledy získaly nejvyšší novinářské ocenění Cavling před šestnácti lety. Novinář z kulturní redakce tehdy dostal výborný nápad odvyprávět příběhy pěti přistěhovaleckých rodin mimo jiné i pomocí jejich vlastních rodinných fotoalb, což vyústilo v neobyčejně dobře napsanou a povedenou sérii článků, která sklídila i zaslouženou odměnu.

Od té doby byly noviny na cenu několikrát nominované, ale nikdy ji nedostaly, což redakční vedení tlačilo jako kamínek v botě. Charlotte, která ve vedení sama šest let seděla, o tom věděla svoje. Nahlas to nikdy nikdo nevyslovil, ale během nemála hodin strávených na všemožných manažerských seminářích slyšela kolegy redaktory v různých stádiích podnapilosti hořekovat, že nejbližší konkurenti jejich novin vyhrávají jednoho Cavlinga za druhým – naposledy kvůli odhalení rozsáhlého švindlu v jednom z největších úvěrových družstev – a Morgentidende se nevzmůžou na víc než na nominaci.

Jinými slovy by nejvyšší vedení novin za Cavlingovu cenu obětovalo pravou ruku a několik tisíc předplatitelů k tomu, úplně nejlépe, kdyby ji vyhráli za starou dobrou investigativní žurnalistiku, která by někoho vyloučila z politického života. Třeba nějakého vysoce postaveného úředníka. Nebo ještě raději nějakého politika, třeba starostu. Ovšem nejlépe ministra.

„Co přesně Thesander říkal?“ zajímala se Charlotte, dobře si vědoma toho, že šéfredaktor málokdy říká něco úplně přesně.

„Co říkal?“ Mikkel si mne své zdobné třídenní strniště. „Vlastně vychválil ten tvůj a Jakobův seriál.“

Charlottin první příspěvek u Investigativců byla řada článků o mizerné kvalitě úklidu v několika kodaňských nemocnicích.

Seriál vycházel v novinách přes léto. Spolupracovala se svým mladičkým kolegou Jakobem Hulstedem a články čtenáře oslovily, byly mnohokrát citovány v dalších médiích a na internetu měly velký počet návštěv. Ale Charlotte bylo víc než jasné, že uprostřed okurkové sezóny toho není třeba zas až tak moc, aby se článek objevil na titulní straně, a že všechna média v létě lační po seriózní žurnalistice, a proto s radostí ocitují cokoli, co jen trochu zavání kapkou solidnosti. Její a Jakobovy články byly v pořádku, zároveň ale bylo zřejmé, že seriál ani náznakem neotřásl mocenským aparátem. A o to, když se to tak vezme, jde. To jediné platí, když nadejde den zúčtování. Každopádně pro šéfredaktora jedněch z největších novin v zemi.

„No to je od Thesandera milé. Říkal ještě něco?“

„Samozřejmě ho zajímalo, co chystáme.“

„A cos odpověděl...?“

Mikkel se neklidně zavrtěl na židli.

„Co bych asi tak říkal? Že dál štouráme do smlouvy mezi naší obranou a Američany o dodání nových stíhaček... vždyť víte, ten tip, že měla být vyplacená nějaká ohromná částka jako nezákonná provize... řekl jsem, že jsme do toho ještě úplně nepronikli, ale že mám velká očekávání. Taky jsem zmínil tu záležitost o nadměrném odlovu v Baltském moři, v tom se už nějakou dobu hrabe Janus. A taky že máme tři čtyři slibné tipy, v nichž se ještě musíme povrtat a kterými ho teď nechci zatěžovat, ale o kterých samozřejmě brzy uslyší víc.“

„Takže podtrženo a sečteno...“

Šéfredaktor zírá na Charlottu skoro vzpurně.

„Upřímně, podtrženo a sečteno máme leda tak prd.“

Charlotte Mikkela nezná zas až tak dobře. Přetáhli ho od konkurence před třemi lety. Nikdy s ním přímo nepracovala, ale je

si jistá, že je to vynikající a pracovitý novinář. A přízrůbivý. V životopise má ty správné manažerské kurzy. Jinak by neseděl tam, kde sedí.

Akorát ji rozčiluje. Svým skautským černobílým pohledem na politiky a lidi u kormidla. Jestli se Charlotte za svou skoro třicetiletou novinářskou kariéru něco naučila, tak to, že život – i těch mocných – se většinou odehrává v různých odstínech šedi. Že voda nebývá nikdy čistá, ale vždycky zakalená.

A pak z něho číší nervozita kvůli tomu, že Charlotte je zkušená štika. Ostřílená reportérka, proti které je jen usmrkanec.

Sakra, ten je v presu, pomyslí si Charlotte. Úplně to z něj sálá: sežeň mi nějaký dobrý příběh. Příběh, který budou všichni propírat. Nějakou senzaci.

„To určitě půjde, Mikkel. Takové věci chodí ve vlnách,“ utěšuje ho.

„Jasně. Jenom je potíží, že se už dlouho nacházíme na dně, zatraceně hluboko.“ Pohlédne na Charlotte. „No, to neříkám proto, abych pohaněl tvoje a Jakobovy články, jen...“

„To je v pohodě. Víím, jak to myslíš,“ odvěti Charlotte. A pomyslí si: hošánku.

Za čtvrt hodiny schůzka skončí a Charlotte se vydá do jídelny pro šálek kávy. Když si ho nalije, zazvoní jí mobil. Je to Teresa z recepce.

„Poslíček ti tu zrovna nechal balíček,“ oznámí jí. „Za chvíli si ho budeš moct vyzvednout v oddělení pošty, až ho prověří.“ Veškerá pošta přicházející do novin se z bezpečnostních důvodů otevírá a zkoumá.

Za deset minut si už malý balíček položí na stůl. Je na něm kostrbatým tiskacím písmem napsáno „Pro Charlotte Junckerseovou“. Mikkel i Jakob odešli na oběd, takže je v kanceláři sama. Sponkou roztrhne hnědou pásku omotanou okolo papírové krabičky. Uvnitř najde telefon a dva složené papíry velikosti A4.

Rozloží jeden z papírů a zarazí se. Ukazováčkem přejeđe přes text. Tak to je tedy něco. Dopis je natukaný na psacím stroji. Už

si ani nepamatuje, kdy se jí naposledy do rukou dostalo něco psaného na stroji. Kdo dneska proboha něco takového ještě používá?

„Charlotte Junckersenová. Mám něco co by vás určitě bude zajímat.“

Pravopis ani čárky nejsou evidentně pisatelova silná stránka. Čte dál.

„Můžem komunikovat mobilem. Heslo je 123456. Je na něm nainstalovaná aplikace jménem Signal. Šifruje použijte ji. Přiložil sem návod. Moje číslo je uložené pod písmenem A v seznamu v mobilu. Budem komunikovat jen sms. Napište kdyby zaujalo.“

Charlotte rozloží i druhý papír. Chvilku ho pročítá. Pak zapne mobil, rychle se zorientuje v šifrování a za pár minut už odešle první zprávu.

12.27 Co že chci vidět? Naznačte více.

12.29 De o teroristický útok. Šlo mu zabránit.

12.30 Jak?

12.30 Chcete o tom napsat?

12.32 To záleží na tom, co mi můžete říct. Nebylo by nejjednodušší se setkat?

12.35 Na to je ještě moc brzo. Nevim jestli vám můžu věřit.

12.37 Jestli mi nevěříte, proč se tedy na mě obracíte? Můžu říct rovnou, že se nevrhám do příběhů, u kterých neznám zdroj. Nemám problém s tím vás utajit, ale musím vědět, kdo jste.

Uplyne skoro čtvrt hodiny, než pípne další zpráva.

12.51 Zítرا v 9. Ulice Skudehavnsvej 6.

Charlotte si zapne počítač a přihlásí se. Otevře si Google Maps a do vyhledávacího políčka vyťuká Skudehavnsvej 6. Ulice leží, jak předpokládala, v Nordhavnu. Ale netušila, že je to adresa přístavního bistra Havnelyst.

12.55 Domluveno.

Stejně jako na všechny novináře i na ni se lidé občas obrací – dostává podivné maily, lidé jí volají, ale občas dostane i nějaký ten dopis – od lidí, kteří mají nezvratné důkazy o tom, že premiér je ve skutečnosti ruský špión, nebo že můžou doložit, že všichni

členové dánské královské rodiny prodělali na soukromé klinice v Thajsku operaci změny pohlaví a patří ke starodávnému kmeni zombíků.

Z kabely vytáhne balíček modrých kingsek a zapalovač a vydá se na kuřáckou terasu. Tohle je určitě taky od nějakého tupce, co se zabývá konspiracemi, stejně jako devatenáct z dvaceti udání, ne-li více. Ale na druhou stranu... dotyčný si dal práci, aby jí napsal vzkaz, koupil mobil, vložil ho do krabičky a poslal po poslíčkovi.

V Nordhavnu nebyla ani nepamatuje a v tom lokále ještě déle.

A jestli to je falešný poplach... stejně nemá na zítřek žádné plány.

5. KAPITOLA

„A jaký číslo je tohle?“

Vzduch v parku se nehýbe. Juncker mrkne po očku směrem k muži s oholenou hlavou stojícímu vedle něj. Markman mu sahá sotva po ramena.

„Číslo? Jak to myslíš?“

Soudní lékař se usměje a okolo hnědých očí a velkého, orlího nosu se objeví jemná síť vrásek.

„No, kolik už jich umřelo v Sandstedu a okolí od té doby, co ses vrátil do svého rodného města... bylo to před osmi měsíci?“ Markman mluví zvláštní směsicí švédštiny a dánštiny, zcela nevyzpytatelně používá slova z jednoho či druhého jazyka. A vše vyslovuje se silným skánským přízvukem.

„Před devíti měsíci,“ zamumlá Juncker.

„No dobře, tak tedy před devíti.“ Úsměv malého ošlehaného mužička se ještě rozšíří. „Nejdřív to byl ten... jmenoval se Bent Larsen? A jeho paní. A pak ten mladík z uprchlického zařízení, ten, co umřel po tom atentátu a požáru. A pak ještě ten párek teroristů v zatáčce, ne?“

Juncker se snaží soudního lékaře ignorovat. Zná ho už několik desetiletí. Respektuje ho jako největšího odborníka v oboru. A může ho skoro považovat za svého přítele. Markman si ale nedá pokoj.

„A teď tenhle...“ Kývne směrem k bílému stanu, který se tyčí nad tělem Ragnera Stephansena. Počítá na prstech.

„Dělá to... šest. Šest mrtvol po tvém příchodu. V malém provinčním městečku s kolika obyvateli...? Pěti... možná šesti tisíci...?“ Zvesela štouchne loktem Junckera do boku. „Je to tu jak v Mid-sommeru.“

„Dva z nich nezemřeli tady, ale v Kodani,“ opraví ho Juncker chladně.

„Ale smrtelně zranění byli tady, nebo snad ne?“ Markman se zatváří vážně. „A to jsem ani nezapočítal tvého papá. Ale ten zemřel přirozenou smrtí. Nemám pravdu?“

Junckerův pohled se střetne s Markmanovým. Uběhne několik vteřin. Pak Juncker přikývne.

„Ano, přirozenou smrtí.“

„Jsi úplný anděl smrti, Junckere. Asi moc nepočítej s tím, že by ses v brzké době stal čestným občanem Sandstedu.“ Lékař si nasadí světlešedou kšiltovku, kterou držel v ruce. „Panebože, to je ale vedro,“ záupí a zamrká do spalujícího slunce. „Zaslechl jsem, že toho ve stanu znáš.“

„Ano. Je to bývalý společník mého otce.“

„Znal jsi ho dobře?“

„Znal jsem ho. Byl to spolužák mého staršího bratra, ale neměl jsem k němu nějaký osobní vztah. Můj otec mimochodem taky ne, aspoň co vím.“ Juncker se podívá na mobil. Dva kriminální technici, kteří ve stanu hledají možné stopy na těle a okolo něj, už pracují skoro hodinu. Snad by mohli být brzy hotoví.

Přichází k nim muž.

„Junckere, Markmane,“ pozdraví je s úsměvem, trochu koženým a formálním.

„Nazdárek, Skakke,“ odpoví mu soudní lékař, zatímco Juncker se spokojí s tím, že na svého šéfa kývne.

Zástupce krajského policejního ředitele Jørgen Skakke je šéfem Oddělení násilných trestných činů na hlavní stanici v Næstvedu. V polovině devadesátých let, když byli Skakke a Juncker ještě relativně mladí, pracovali společně v tehdejší elitě kriminální policie, ve výjezdovce, a když pak výjezdovku v roce 2002 zrušili, v oddělení

vražď kodaňské policie. Viděno Junckerovou optikou není Skakke zrovna nejbystřejší vyšetřovatel, ale formalistický nudný patron. Juncker nepochybuje, že ani Skakke nijak nejasal, když byl Juncker po zrušení místní stanice v Sandstedu přeložený do Næstvedu.

„Známe totožnost zavražděného?“ zajímá se Skakke.

„Ano. Advokát Ragner Stephansen. Kdysi to byl společník mého otce, když ještě provozoval praxi. Ragner chodil do třídy s mým starším bratrem.“

„Hm. Je to problém? Že ho znáš?“

„Ne. Každopádně ne pro mě. Kdysi jsem ho vídával na večerích u rodičů, ale to je tak všechno.“

Skakke na něho hledí. Juncker vidí, že si to šéf rozmýšlí.

„To je na hraně. Tak tedy společenské večere? A při jiných příležitostech ne?“

Jejich pohledy se střetnou. „Ne, jindy ne.“

„Tak tedy dobře. Ne že bychom zrovna měli k dispozici celý mančaft. Chci říct, že po tom teroristickém útoku se nám nějak nepříjemně rozmohly přesčasy ...“ Zahledí se do dále a pak zase na Junckera. „Zůstáváš v klubu. Ale ne jako vedoucí vyšetřovatel.“

Juncker pokrčí rameny. „Když to říkáš, tak to tak bude.“

„Fajn.“ Skakke se rozhlédne. „Kde je Nabíha?“

„Šli obzvonit zvonky. Spolu s Krygerem. Anders Jensen a Hovmand zjišťují, jestli v okolí nejsou bezpečnostní kamery.“

„Dobře.“ Obrátí se na lékaře. „Markmane, víš už...“

„Ještě ne. Ale počítám, že technici budou za chvilku hotoví, tak se do toho budu moct pustit.“

„Zatím víme, že byl zastřelený,“ hlásí Juncker. „Do hlavy, dvakrát.“

Skakke zamyšleně přikývne.

„Advokát, říkáš? A měl kancelář tady ve městě? Předpokládám, že dělal na spoustě místních případů.“

„Tak to aspoň bylo, když byl otec ještě ve firmě.“

„Pak by dávalo smysl, abychom co nejdříve... jak to říct... zapečetili aspoň část kanceláře a přístup k dokumentům a počítačům.“

Nedá se vyloučit, že pachatel má co do činění s některým z případů, které firma řešila.“

„Když jsem o vraždě informoval Stephansenovu ženu a syna, uvědomil jsem syna o tom, že potřebujeme přístup k některým počítačům a pravděpodobně i k dalším materiálům. Mads Stephansen je juniorní partner. Taky jsem ho upozornil, že o vraždě nesmí říct nikomu z kanceláře, i když je asi naivní si myslet, že se ta zpráva už nerozšířila po celém Sandstedu.“

„Budeme potřebovat soudní příkaz?“

„To se nedá vyloučit. Můžu se vrátit zpátky do kanceláře a promluvit si s Laustem Wilderem, vlastní firmu společně s Ragnerem, a budeme mít celkem rychle ponětí o tom, jestli budou chtít spolupracovat. Ale proč by nechtěli.“

„Kdyby se stavěli na zadní, tak to povedeme jako ‚maření účelu vyšetřování‘,“ plánuje Skakke a odkazuje na pasáž v procesním právu, která policii umožňuje zasáhnout, aniž by musela čekat na soudní příkaz.

„Samozřejmě,“ ozve se Juncker. „Musíme do toho taky co nejdřív zapojit lidi z ekonomického.“

„Jasně. Nasadíme tři chlapy z ekonomického oddělení, aby prověřili případy té advokátky. O to se postarám, a pak taky promluví se státním zástupcem o soudním příkazu. A taky seženu nějaké psy a pár lidí, abychom prohledali park. Vražedná zbraň se nenašla, co?“

„Ne.“

„Tak jo. Uvidíme se za... hodinku. Kolem půl dvanácté.“

Už je to dávno, co Juncker naposledy prošel bránou a velkolepým, bíle vymalovaným schodištěm s tlustým vínovým běhounem vinoucím se až do prvního patra ke vchodu do advokátní kanceláře Wilder & Stephansen. Nebo jak se kancelář jmenovala tenkrát: Junckersen & Stephansen.

Otevře těžké dubové dveře. Za otcových časů se vcházelo do dlouhé chodby, která vedla ke kancelářím advokátů, a napravo

byla malá recepcce. Teď se vchodové dveře otevřou přímo do velké místnosti vybavené pultem, světlým kancelářským nábytkem, policemi Montana a čtyřmi nízkými koženými křesly rozmístěnými okolo bílého mramorového stolu. Na jedné zdi visí, a tím si je Juncker celkem jistý, jeden Asger Jorn a také obraz masek Egilla Jacobsena. Nemusí být žádný velký znalec umění, aby mu bylo jasné, že tady někdo musel vytáhnout pořádně naditou šrajtofli.

Jediné, co Juncker v místnosti poznává z dřívějška, jsou vysoké panely z tmavého dubu a čtyři majestátní, zakulacená okna, která směřují do ulice Torvegade, sandstedské pěší zóny a hlavní třídy.

U jednoho ze dvou psacích stolů sedí štíhlá žena s tmavými vlasy, veverčím obličejem a uplakanýma očima. Jak se dalo předpokládat, novina o smrti Ragnera Stephansena ho předběhla. Představí se a požádá, jestli by mohl mluvit s Laustem Wilderem.

„Okamžik,“ odvětví žena a zmizí za dveřmi, které za sebou zavře. Za chvíli se zase objeví. „Prosím,“ vyzve ho, nechá dveře otevřené a posadí se za stůl. Junckerovi dojde, že vstupuje do otcovy staré kanceláře. Laust Wilder vstane a vyjde mu vstříc s napřáženou rukou.

„Martine,“ přivítá ho zvučným, hlubokým hlasem, pak popadne Junckerovu ruku a zatřeše s ní jako teriér mrtvou krysou. Juncker se pokusí ruku stáhnout, ale advokát ji svírá pevně, a ještě chvíli s ní potřásá, než ji konečně pustí.

Pokud si Juncker dobře pamatuje, tak se setkali jednou nebo dvakrát před lety, když otec Wilderovi prodával svůj podíl ve firmě. A pak na otcově pohřbu.

„Vítejte,“ pronese Wilder a o krok ustoupí. „I když je to při takové strašné... příšerné příležitosti.“ Pokyne rukou směrem k jednacímu stolu. Oba se posadí.

„Poznáváte otcovu bývalou kancelář?“ zajímá se.

„Určitě. Ale dost jste ji předělali.“

„To ano. Ví se něco o tom, co se stalo?“ vyzvídá Wilder.

„Jediné, co momentálně můžeme s jistotou konstatovat, je, že Ragner Stephansen byl zabitý v parku dvěma střelami. O době úmrtí a bližších okolnostech toho zatím moc prozradit nemůžeme,“ odříká Juncker a v duchu se podivuje, že v situacích, jako je tato, zní vždycky jako robot, předcítající z tiskového prohlášení napsaného pětáosmdesátiletým novinářem, který většinu svého života prožil zavřený v kanceláři.

Wilder si sám pro sebe přikyvuje. Je mu kolem padesátky, na sobě má světlešedý oblek s vestičkou, oslnivě bílou košili a světlemodrou hedvábnou kravatu. Vypadá, jako by vykročil přímo ze zkušební kabinky v exkluzivním pánském obchodě a Juncker nechápe, jak někdo může v tomhle zatraceném vedru vypadat tak chladně. Zatahá za své pomačkané lněné sáčko ve snaze přimět látku, aby vypadala aspoň trochu k světu.

„Jak můžu... nebo můžeme pomoci?“ zajímá se advokát.

„Jak už jsem řekl, tak o možném motivu vraha toho zatím víme příliš málo, nebo spíš nic. Ale musíme prověřit možnost, jestli zabití nemá vztah k práci zavražděného, a tím pádem i k vaší kanceláři. Takže...“

„Takže byste rádi měli přístup k... no, k čemu vlastně?“

V každém případě k počítačům Ragnera i jeho sekretářky, možná i k nějakým dalším, to se ještě ukáže. A pak k různým bankovním a klientským účtům. Jinými slovy k hodně věcem. Nechceme nic zabavovat, rozhodně ne teď, ale potřebujeme překopírovat obsah počítačů na naše vlastní harddisky.“

Wilder pomalu přikývne. „Jakže se tomu říká? Když překopírujete obsah na počítač?“

„Že uděláme zrcadlo.“

„Zrcadlo, ano.“ Advokát si sepne ruce před obličejem, špičky prstů proti sobě a ukazovák položí na rty. Strojenější gesto si Juncker stěží dokáže představit.

„Asi chápete, že se v našich počítačích nachází dost důvěrného materiálu, který kvůli našim klientům nemůžeme jen tak odevzdat. Takže si myslím, že než vám dám přístup k čemukoli, budu

muset požádat o soudní příkaz. Neříkám to proto, že bychom nechtěli spolupracovat, ale protože to naši klienti od nás určitě vyžadují a očekávají.“

Juncker přikývne.

„To je naprosto v pořádku. V tom případě bychom nejdřív uplatnili článek 796 odstavec 3 procesního práva. Ten zní...“

„Že ‚Pokud by čekání na soudní příkaz zmařilo účel vyšetřování, může policie rozhodnout o provedení prohlídky.‘ Díky. Znam procesní právo. Takže vás nezarazíme.“

„Ne, to ne.“ Juncker se na Wildera přátelsky usměje. „Dostavíme se na prohlídku nejpozději do čtyřiaadvaceti hodin a vpadneme sem se dvěma nebo třemi muži. Kde bychom mohli být?“

„Máme dvě jednací místnosti. Jednu si můžete zabrat.“

„To zní dobře. Je snad jasné, že nikdo nesmí z kanceláře nic odnášet, ani dokumenty, ani žádné elektronické vybavení.“

„Budu o tom zaměstnance informovat. Ještě něco pro vás můžu udělat?“

„Samozřejmě nás nejvíc zajímají Ragnerovy případy, nebo ty, do kterých byl zapojený, obzvlášť ty novější. Mohli byste nám udělat seznam případů... řekněme tak za poslední rok? A k tomu krátké shrnutí každého případu?“

Advokát vypadá ustaraně. „No... jo, to by snad nemělo vadit,“ uvažuje.

„Díky. Seženu několik uniformovaných strážníků, kteří by ohlíželi vchody a východy.“

Wilder vypadá ještě zdrceněji.

„Je to opravdu nutné? Myslím, že není žádný důvod si myslet...“

„Nemyslím si vůbec nic. Je to jenom kvůli bezpečnosti, než si budeme jistější motivem. Je to snad problém?“

„Ne, to není. Jenom to působí poněkud dramaticky.“

„To může. Ale okolnosti poměrně dramatické jsou, nebo snad ne?“

„Máte samozřejmě pravdu.“ Wilder vstane.